

မောင်လုမျိုး ၊ ချင်းချောင်းမြို့ ၊
လွမ်းခွင့်မရှိ

(၁)

မိုးဦးနှောင်းလွန်၊

ကောင်းကင်ယုယ၊ သူ ရွာချလည်း...

ဘဝခံပြင်း၊ ကိုယ့်ရင်တွင်းက

တမ်းတမ်းတ နေ...

ဆောင်းလာမှပဲ အေးပါရစေ။

“စိတ်ရောဂါအထူးကုဆေးရုံကြီး” ဘက်သို့ ကားကိုချိုးကွေ့လိုက်၏။

ဆေးရုံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်သည့်၊ ဝင်ပေါက်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ
ကားကိုအရှိန်လျှော့လိုက်သည်။ ဂိတ်စောင့်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက တံခါးကို
ဖွင့်ပေးသည်။ ထို... ဝင်ပေါက်မှ ကားကိုညင်သာစွာ မောင်းဝင်ပြီး လက်ဝဲ
ဘက်မြေကွက်လပ်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ ထိုမြေကွက်လပ်တွင်၊ ကားကိုရပ်သည်။

အလိုအလျှောက်ခလုပ်ဖြင့် ကားမှန်တွေကို တင်သည်။

ကားလက်ကိုင်ခွေ၏ ရှေ့မျက်နှာ စာတွင် ကိုယ်နှင့်မခွာထားရှိဆောင်ယူလေ့ရှိခဲ့သော
ဆဋ္ဌမတန်းဖတ်စာအုပ်များကို ဘယ်လက် ဖြင့် ပွေ့ယူလိုက်သည်။

ကားသော့ဖြင့် စက်သတ်ပြီး ကားတံခါးဖွင့်သည်။ တံခါးကိုသော့ဖြင့်

ပိတ်ပြီးမှ သော့ဖြင့် ပြန်ဖွင့်သည်။ လက်ဝဲဘက်ကားကူရှင်ခုံပေါ်ရှိ

သားရေလက်ကိုင်သေတ္တာကို ယူလိုက်၏။ လက် ထဲမှ

ဆဋ္ဌမတန်းဖတ်စာအုပ်များနှင့် သားရေလက်ကိုင်သေတ္တာတို့ဖြင့်

မနိုင်မနင်းဖြစ်နေပြန်သည်

သားရေလက်ကိုင်သေတ္တာကို ကိုင်ဆွဲထားသည် လက်ဖြင့် ကားတံခါးကို

ပိတ်ပြီး၊ ကားသော့ကို အင်္ကျီအိတ်အတွင်းထည့်သည်။ ဧရာဝတီဆောင်ဘက်သို့ သွားဖို့ခြေလှမ်းပြင်သည်။ လက်ထဲမှ ဆဋ္ဌမတန်း ဖတ်စာအုပ်တစ်အုပ် ပြုတ်ကျ၏။ ဖြေညင်းစွာ ကောက်ယူပြီး ဖတ်စာအုပ်၏ အဖုံးပေါ်တွင် ရေးသားထားသော စာအုပ်ပိုင်ရှင်၏ အမည်နာမကို စဉ်းငယ်မျှ ပြုံးယောင်သမ်းလျက် သူ . . ဖတ်ကြည့်မိပြန်သည်။

ရေးသားထားသော အမည်နာမ ရေးသားထားသော လက်ရေး၊ ရေးသားထားသော မင်ရောင်တို့သည် လွန်စွာအရောင်ဖျော့နေပြီဖြစ်၏။

မသီရိနွယ်

ဆဋ္ဌမတန်း (B)

ပြုံးယောင်သမ်းခြင်း၊ ရော့ပါးသွား၏။ သူ့မျက်လုံးတွေ မှိုင်းဝေသွားသည်။

“ဘယ်များ ရောက်နေသလဲ ၊ မမနွယ်ရယ်”

သူ့၏ နှုတ်ထွက်စကားသံဖြစ်သည်။ ရင်ထဲကလာသော လှိုက်ဖိုတမ်းတသံလည်းဖြစ်သည်။

ဧရာဝတီဆောင်ရှိ စိတ်ရောဂါရှင်လူနာများကို စစ်ဆေးကုသပေးရန် ထိုဆေးကုဆောင်ရှိ ရာ လှမ်းလျှောက်လာရသော၊ သူ့ . . . ခြေလှမ်းတွေ၊ လေးပင်သွားရပြန်၏။

သတိရခြင်း . . . တမ်းတခြင်းတွေ . . .

နှစ်ပေါင်းများစွာ . . ရှည်ကြာခဲ့ပေပြီ။

မမနွယ်၏ ဆဋ္ဌမတန်းဖတ်စာအုပ်လေးများကိုသာ၊ ရင်ခွင်မှာ ယုယစွာ ထွေးပိုက်သယ် ဆောင်လာခဲ့၏။

အကူသူနာပြု ကိုကျော်မြင့်က သူ့လက်ထဲမှ

သားရေလက်ကိုင်သေတ္တာနှင့် ဆဋ္ဌမတန်း ဖတ်စာအုပ်တွေကို ကူညီမပေးသည်။
အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ အလုပ်စားပွဲပေါ်သို့ စာအုပ်တွေကို တင်ပေးသည်။
သားရေလက်ကိုင်သေတ္တာကို သူ့လက်တွင်းသို့ ထည့်ပေးရင်း...

“ဆရာလည်း... ဒီဖတ်စာအုပ်လေးတွေကို နေ့တိုင်း... နေ့တိုင်း ကိုယ်နဲ့
မကွာထားနေရတာ ၊ တကယ့်တာဝန် တစ်ခုလိုဖြစ်နေပြီ၊ သယ်ရပိုးရတာ
မပင်ပမ်းဘူးလား . . ဆရာ”

အင်္ကျီအပေါ်ဆုံးကြယ်စေ့တစ်လုံးကို ဖြုတ်ပြီး ကုလားထိုင်တွင် သူ . .
ထိုင်သည်။ စားပွဲပေါ်ရှိ လူနာမှတ်တမ်းစာရွက်အထပ်တွေကို ရှေ့တည့်တည့်သို့
ဆွဲရွှေ့ရင်း.

“ကျွန်တော် ဆရာဝန် စဖြစ်ကတည်းက ဒီ . . စာအုပ်တွေကို
ကိုယ်နဲ့မခွာထားခဲ့တာပါ။ တာဝန်လို့လည်း မယူဆဘူး။ မရှိမဖြစ်
အဖော်တစ်ခုလိုဖြစ်နေပြီ။ မပင်ပန်းပါဘူး။”

ပြောပြီး ဖတ်စာအုပ်တွေကို အနီးရှိစားပွဲခွင်တစ်ခုပေါ်သို့
စီစီရီရီတင်လိုက်သည်။ ထိုစားပွဲခွင်ပေါ်ရှိ၊ သွေးပေါင်ချိန်တိုင်းကိရိယာကို သူ . . .
လှမ်းယူလိုက်၏ ။

ကိုကျော်မြင့်က . . ၊ ပြုံးလျက်။

“ကားထဲမှာ ထားခဲ့လည်း လုံခြုံပါတယ် ဆရာရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကျော်မြင့်၊ လုံခြုံမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကမှ
မခွဲနိုင်ဘဲ။

ပြီးတော့ ဒီစာအုပ်လေးတွေမှာ ပိုင်ရှင်ရှိတယ်။ ပိုင်ရှင်နဲ့ တွေ့ရင်၊

ချက်ချင်း ပြန်ပေးနိုင်အောင် ကျွန်တော်ကိုယ်နဲ့မကွာ ထားတာလည်းပါပါတယ်”

ကိုကျော်မြင့်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး...

“အဲဒီ့ . .စာအုပ်အဖုံးတွေမှာ ရေးထားတဲ့ မသီရိနွယ် ဆိုတာ၊ အဲဒီ စာအုပ်ပိုင်ရှင်လားဆရာ”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ လေအဝှေ့ကြောင့် အခန်း၏ ဝင်ပေါက်ရှိ၊ ကန့်လန့်ကာလေးလှုပ်ရမ်းသွားစဉ် အခန်းအပြင်ဘက်၌ လူနာတွေ၊ လူနာရှင်တွေထိုင်နေကြသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုကြောင့်...

“ကဲ. . ကိုကျော်မြင့်။ လူနာတွေ ကြည့်ရအောင်. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . ဆရာ” ဟုပြောပြီး၊ ကိုကျော်မြင့်. . အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်ဝင်လာ၏။

“ဆရာ။ (.) ဆေးရုံက၊ ဆရာသူငယ်ချင်း ဒေါက်တာဝေလင်းဖုန်းဆက်တယ်”

“ဪ. . .ဟုတ်ကဲ့။ ဘာမှာသေးလဲ ဆရာမ”

“သူ. . . ဒီည အဲဒီ့ ဆေးရုံမှာ နိုက်ဂျူတီဝင်ရမယ်တဲ့။

မနက်ဖြန်. .ဆရာ အဲဒီ့ ဆေးရုံမှာ အချိန်ပိုင်းလာထိုင်ပြီးရင် သူ . . လာခေါ်မှပြန်ပါ. . . တဲ့”

သူ. . ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဆရာမ”

သူနာပြုဆရာမ ပြန်ထွက်သွားသောအခါ ကိုကျော်မြင့်က ကန့်လန့်ကာစကို လှုပ်လျက်.

“ဆရာ . . . ဘယ်သူ့ကို ခေါ်ရမလဲ” အစီအရီထပ်ထားသော
လူနာမှတ်တမ်း များကိုကြည့်ပြီး...

“ကိုသန်းနိုင်ကို ခေါ်လိုက်” . . . ဟု သူ့ ပြောသည်။ သားရေလက်ကိုင်
သေတ္တာအတွင်းမှ နားကြပ်နှင့်ဘော့ပင်တစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူလိုက်၏ ။

(၂)

အခန်း၏ အပြင်ဘက်မှ “ကိုသန်းနိုင်” . . . ဟု အော်ခေါ်လိုက်သော ကိုကျော်မြင့်၏ အသံကိုကြားလိုက်ရ၏။ ခေါ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းတွင်၊ ကိုကျော်မြင့်က . . . လူနာတစ်ဦးကို တွဲခေါ်လာသည်။ အနီးတွင် လူနာရှင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးလည်း လိုက်ပါလာ၏။

နှုတ်ခမ်းမွေး . . . မုတ်ဆိတ်မွေးသဲ့သဲ့ဖြင့်၊ မျက်လုံးမျက်ခုံးကောင်းသော၊ ကိုသန်းနိုင်ဆိုသည့် လူနာက သူ့စားပွဲရှေ့တည့်တည့်တွင် သိမ်မွေ့စွာထိုင်သည်။ လူနာရှင် အမျိုးသမီးကိုပါ သူ . . . ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး ကိုသန်းနိုင်၏ လူနာမှတ်တမ်းကို တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ . . .

“ကဲ . . . ကိုသန်းနိုင် ။ ခင်ဗျား အရက်ဖြတ်တာ၊ ဘယ်နှစ်ခါရှိပြီလဲ။”

“ဒီတစ်ခါနဲ့ဆို လေးခါရှိပါပြီ . . . ဆရာ”

ကိုသန်းနိုင်၏ မျက်လုံး . . . အသက်ရှူပုံနှင့်အသားအရည်ကို၊ သူ . . . သတိထားကြည့်လိုက်သည်။ အနည်းငယ်ပိန်လှီနေသည်မှအပ ပြင်ပရောဂါဝင်နေဟန်မတူသေး။

“အခု ဖြတ်မှာရော သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ် . . . ဆရာ။ ကျွန်တော့်စိတ်က တကယ်ဖြတ်ချင်တာပါ”
နံဘေးရှိအမျိုး သမီးက

“ဖြတ်မယ်တော့ ၊ သူ...အမြဲတမ်းပြောတာပဲ ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် . .
.ပြန်သောက်မိပြန်ရော”

သူ. . ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

“ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်. . . အဓိက,က ၊ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ထိန်းသိမ်းနိုင်ဖို့ပဲ။ အရက်ခွက်ကို ခင်ဗျားလက်နဲ့ယူမှ ၊ ခင်ဗျား
ပါးစပ်ထဲအရက်ရောက်မှာပါ။ ခင်ဗျားပါးစပ်ထဲ ရောက်နေတာတောင်မှ
ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်မျိုချလိုက်မှ အရက်က ခင်ဗျား ဝမ်းထဲရောက်မှာ။ ဟုတ်ရဲ့လား
ကိုသန်းနိုင်”

“ဟုတ်ပါတယ် . .ဆရာ”

“ခင်ဗျားက။ ပညာတတ် တစ်ယောက်ပဲ။ အရက်ရဲ့ မကောင်းကြောင်းကို
ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်သိမှာပါ”

“အတိအကျတော့ မသိဘူး. . .ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ သားတွေ. .
သမီးတွေရှိတော့။ စီးပွားရေး နည်းနည်းထိခိုက်လာတာကို သတိထားမိတယ်”

“အင်း. . .။ ခင်ဗျားပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ
လေ့လာကြည့်ရင် စီးပွားရေးတွင်မကဘူး ကျန်းမာရေးပါ ထိခိုက်တယ်ဗျ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဟုတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ အသက်ရှုမဝသလိုပဲ”

“အင်း. . .။ အသက်ရှုမဝဘူးဆိုတော့ အဆုတ်နဲ့ သက်ဆိုင်တယ်။
ဒါပေမယ့် . .ခင်ဗျားမှာ တခြားရောဂါ၊ မဝင်သေးပါဘူး၊ ညဘက် အိပ်ပျော်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်ဗျား. . အရက်သောက်တာ။ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“သုံးလလောက်ရှိပြီဆရာ . . ”

အမျိုးသမီးက . .

“စသောက်တာကို မေးတာ။ ဖြတ်ပြီး ပြန်သောက်တာကို မေးတာမဟုတ်ဘူး” ဟု ဝင်ပြော၏။ “အရက်ကို စပြီးမြည်းကြည့်ဖူးတဲ့အချိန်ကို ပြောတာ” ဟု သူ့ . . စကားဝင်ထောက်၏။

ကိုသန်းနိုင်က . . .

“ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီဆရာ”

“ဘယ်လောက် သောက်ပြီးရင် ခင်ဗျားမူးသလဲ”

“စသောက်သောက်ချင်းတုန်းကတော့၊ တစ်ပိုင်းလောက်ဆို မူးတာပေါ့ ဆရာ။ အခုတော့ . . . အဖော်ကောင်းရင် တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ တစ်လုံးကျော်မှ မူးတာ”

“လုံးဝ သတိမေ့သွားလောက်တဲ့ အထိသောက်ဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း။ အဲဒီ လိုတော့ မသောက်ဖူးဘူး။ ကျွန်တော်က ခြာခြာလည်နေပြီဆိုရင် လက်ထိုးပြီး အန်ပစ်လိုက်တာပဲ။ အန်ဖတ်ဆိုတဲ့အချိန်ဟာ ၊ ကျွန်တော် အရက်ကို အရမ်းမုန်းတဲ့အချိန်ပဲ ဆရာ။

ဒီလောက်အခံရခက်တဲ့ အရက် နောက်နေ့မသောက်တော့ဘူး . . .လို့ ၊ တဝေါဝေါ အန်တဲ့အချိန်မှာ ဆုံးဖြတ်တယ်။ နောက်နေ့ကျတော့ . . ပြန်သောက်မိပြန်ရော . . .”

ကိုသန်းနိုင်စကားကြောင့် သူ . . . ပြုံးလေ၏။ ပြီးနောက်

“ကဲ . . .ရှေ့ကို လက်နှစ်ဘက်ဆန့်ကြည့်ပါအုံး”

ကိုသန်းနိုင် ထိုင်နေရာမှ လက်နှစ်ဘက် ဆန့်တန်း၏။ လက်မောင်း၊ လက်ချောင်း တို့သည် တုန်တုန်ရင်ရင် မရှိသေး။ ကိုသန်းနိုင်၏ လက်နှစ်ဘက် ပြန်ချပြီးသောအခါ . . .

“ထမင်းရော . . အစားပျက်သလား ”

ကိုသန်းနိုင် ခေါင်းခါ၏ ။ သူက . . .

“ကျွန်တော် . . . စကားနည်းနည်းပြောမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ . . ဆရာ”

“အရက်ရဲ့ဆိုးကျိုးကို ခင်ဗျား သိသိမသိသိ ၊ အရက်ဖြတ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်၊ ခင်ဗျားမှာရှိတာ၊ ဒါ . . ကောင်းတဲ့ လက္ခဏာပဲ

အဲဒီ တော့ အရက်ရဲ့ဆိုးကျိုးကို ကျွန်တော်ပြောပြမယ်။ ဒီက အစ်မကြီးလည်း ကိုယ့်လူနာကို သတိပေးနိုင်အောင် နည်းနည်းမှတ်သွားလိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့. . ဒေါက်တာ”

“ဘာသာတရားတွေကလည်း အရက်ရဲ့ အပြစ်တွေကို ဆုံးမထားတယ်။ ဥစ္စာ လေးပါးလျော့ပါးမယ်၊ ရောဂါထူပြောမယ်။ ကိုယ်အင်္ဂါကို လုံခြုံအောင် မထိန်းသိမ်းနိုင်လောက်တဲ့အထိ၊ ဣန္ဒြေပျက်ပြားမယ်။ အရက်သောက်ရင်း . . . ငြင်းမယ်ခုန်မယ် ပြဿနာတွေဖြစ်မယ်။

ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ လုပ်ငန်းကိုပဲ ဦးဆောင်ပြီးလုပ်နေပစေ အရက်စွဲနေရင် ကျော်ဇောမှုအောင်မြင်မှု ကင်းမဲ့မယ်။ ပညာရှာဖို့ မှတ်ဉာဏ်တွေ . . . အခြေအနေ တွေဆုံးရှုံးတတ်တယ် . . . တဲ့။ ဒါက . . . ဘာသာတရားရဲ့ . . အဆုံးအမ။

ကျွန်တော်တို့ ကျန်းမာရေးဘက်က ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ . . . အရက်ကို နေ့ညမပြတ်သောက်ပြီ . . . ၊ ဖြတ်လို့မရအောင် စွဲစွဲမြဲမြဲ သောက်နေတဲ့သူဟာ အစာအိမ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ရောဂါတွေ ဖြစ်မယ်။

အစာအိမ်ရောင်တတ်တယ်။ အစာအိမ်မှာ အနာဖြစ်တတ်တယ်။ အစာအိမ်လမ်းကြောင်း သွေးယိုတတ်တယ်။ နောက် . . . လိပ်ခေါင်းရောဂါဖြစ်တတ်တယ်။”

“တခြားရောဂါတွေရော . . . ဖြတ်တတ်သေးလား . . . ဒေါက်တာ . . .” ဟု လူနာရှင် အမျိုးသမီးက ဝင်မေးသည်။ သူက . . .

“ဖြစ်တာပေါ့။ အရက်စွဲပြီဆိုရင်၊ ကိုယ်ခန္ဓာပိုင်းဆိုင်ရာရော . . . စိတ်ပိုင်း ဦးနှောက် ပိုင်းဆိုင်ရာရော . . .။ ရောဂါဖြစ်မှာ သေချာတယ်။

အစာအိမ်တစ်ခုတည်းတွင် မဟုတ်ဘူး။ အသည်းအဆီဖုံးတတ်တယ်။ အသည်းယောင်တတ်တယ်။ အသည်းကျွတ်တတ်တယ်။ ပြီးရင် . . . အသည်းကင်ဆာဖြစ်တတ်တယ်။

နောက် . . . အဆုတ်၊ အဆုတ်ယောင်တာတို့၊ အဆုတ်တီဘီတို့ ၊ အဆုတ်ကင်ဆာတို့ ဖြစ်တတ်တယ်။

ပြီးတော့ . . . နှလုံး၊ သွေးကြောကျဉ်းရောဂါဖြစ်မယ်။ နှလုံးအသားမှာ ရောဂါဖြစ်မယ်။ သွေးတိုးရောဂါပါ ပူးတွဲပြီး ဖြစ်မယ်”

ကိုသန်းနိုင်မှာ ဂရုတစိုက်နားထောင်နေရှာ၏ ။

“ဗီတာမင်ဘီဝမ်း၊ ဘီတွဲ၊ ဖောလစ်အက်ဆစ်တွေ ချို့တဲ့မယ်။ သံဓာတ်ချို့တဲ့မယ်။ အဲဒီ အခါ . . . သွေးအားနည်းမယ်။

အရက်သောက်တဲ့ အမျိုးသမီးတွေဆိုရင် သန္ဓေသားထိခိုက်တတ်တယ်။ ပြီးတော့ . . . အရက်စွဲနေတဲ့လူဟာ၊ တခြားဆေးဝါးတွေနဲ့ မတည့်တာမျိုးဖြစ်တတ်တယ်။

ဦးနှောက်ချို့ယွင်းတတ်တယ်။ စိတ်ဂယောက်ဂယက်ဖြစ်တတ်တယ်။ လူမှုရေးနဲ့ ပတ် သက်တဲ့ ပြဿနာမျိုးတွေလည်း အများကြီး ရင်ဆိုင်ရတတ်တယ်”

“အခုလို အသေးစိတ်ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . . ဆရာ”

“ကောင်းပြီ ကိုသန်းနိုင်။ အခု . . . ဒီတစ်ခေါက် အရက်ဖြတ်ချင်တာလည်း အမှန်ခင်ဗျား ဆန္ဒနော်”

“အခု... ကျွန်တော်တို့ ဒီဆေးရုံက ခင်ဗျားကို
အရက်ဖြတ်ဆေးထိုးလိုက်မယ်။ ခင်ဗျားလည်း သိပြီးသားပါ။

အရက်ဖြတ်ဆေးဟာ ၊ အရက်နဲ့ မတည့်ဘူး။ အဲဒီ တော့
အရက်ဖြတ်ဆေး သောက်ထားရက်နဲ့ အရက်သောက်ရင် ဒုက္ခဖြစ်မယ်။

အဲဒီ တော့ . . ။ အရက်ဖြတ်ဆေးကို သောက်ဖို့ သဘောတူတယ်ဆိုရင်
ကိုသန်းနိုင် ဒီမှာလက်မှတ်ထိုးပါ”

“အရက်ဖြတ်ဆေးသောက်ရန် သဘောတူညီကြောင်း” ကိုသန်းနိုင်က
လူနာမှတ်တမ်းတွင် လက်မှတ်ထိုး၏ ။

“ခင်ဗျားစိတ်က တကယ်ပြတ်ချင်ရင်၊ တကယ်ပြတ်သွားမှာပါဗျာ။

အရက်ပြန်သောက်ချင်ရင်လည်း ခင်ဗျား သဘောနဲ့ ခင်ဗျား၊
မသောက်ပါနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တိုင်ပင်ပါ။ ဟုတ်ပြီလား... ကိုသန်းနိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့. . ဆရာ။ ကျွန်တော် ပြတ်အောင် ဖြတ်မှာပါ”

“ကောင်းတယ်”...ဟု ၊ သူ.. ပြော၏ ။

ကိုသန်းနိုင်တို့ ထွက်သွားပြီးသောအခါ၊

နောက်ထပ်လူနာတစ်ယောက်ကို ခေါ်ရန် ကိုကျော်မြင့်ကို သူ.. ညွှန်ကြား၏ ။

(၃)

အရက်ဖြတ်လူနာ ငါးဦးကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးညွှန်ကြားပြီးနောက်...

“ကဲ... မောင်မင်းလှ။ ဘာဖြစ်လဲ... ပြော”

“ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဖြစ်တယ်ဆရာ။ အိမ်မှာ ဟိုဟာရိုက်ခွဲ၊ ဒီဟာရိုက်ခွဲနဲ့။ ပြီးတော့

အိမ်ကိုလည်း... မီးရှို့မယ်လို့ ကြိမ်းတယ်။ အဲဒါနဲ့... ဒီကို အရောက်ခေါ်လာရတာ ပါ”
ဟု မိခင်နှင့် အစ်မဖြစ်သူအနက်၊ အစ်မဖြစ်သူက ဝင်ပြော၏။ မိခင်ဖြစ်သူမှာ...
မျက်နှာမကောင်းရှာ...။

လူနာမှတ်တမ်းကို သူအသေအချာပြန်ဖတ်သည်။ ပြီးမှ

“လွန်ခဲ့တဲ့ လေးရက်က ၊ မင်း... သမိုင်းလမ်းဆုံမှာ မျက်စေ့မှိတ်ပြီး

ကားလမ်းကို တစ်ခေါက်ပြီးတစ်ခေါက်ကူးနေလို့ ရဲက... ဖမ်းခေါ်ပြီး...

အိမ်ကိုလိုက်ပို့ရတယ်ဆို။ အဲဒီ မှာ ဘာသွားလုပ်တာလဲ မောင်မင်းလှ”

အနီးရှိ အကူသူနာပြုက...

“ဖြေလိုက်လေ ညီလေး”

“ကျွန်တော် ဂါထာသွားရွတ်တာပါ”

“အဲဒီ က ပြန်ရောက်တော့...။ မင်း...

အိမ်မှာသောင်းကျန်းတော့တာပဲဆို။ ဟုတ်လား။”

“ကျွန်တော် သောင်းကျန်းတာ မဟုတ်ဘူး... ဆရာ။ အမေတို့က...”

ကျွန်တော့်ကို ရူးနေတယ်ဆိုပြီး ဆေးရုံပို့ဖို့ ဝိုင်းချုပ်ကြလို့၊
ကျွန်တော်ကာကွယ်တာပါ”

“ဒါနဲ့ သမိုင်းလမ်းဆုံမှာ ဘာဂါထာသွားရွတ်တာလဲ။ ကားလမ်းကိုရော
မျက်စိမှိတ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ အခေါက်ခေါက်အခါခါကူးနေရတာ လဲ။ ဆရာ့ကို
ပြောပါဦး”

“သမ္မုဒ္ဒေဂါထာ သွားရွတ်တာပါ ဆရာ။ သမ္မုဒ္ဒေဂါထာက
အန္တရာယ်ကင်းတယ်ဆိုလို့ အဲဒီ ဂါထာကို မျက်စေ့မှိတ်ရွတ်ကူးကြည့်တာ”

“မင်း . . ကားတိုက်မှာ မကြောက်ဖူးလား”

“မကြောက်ပါဘူး။ သမ္မုဒ္ဒေဂါ အန္တရာယ်ကင်းတာပဲ။ ဂါထာက
ကျွန်တော့်ကို အကာအကွယ် ပေးလိမ့်မယ်”

သူ . . . ပြုံး၏ ။ အစ်မဖြစ်သူဘက်သို့လှည့်ကာ

“မောင်မင်းလှက ကျောင်းသားလား”

အစ်မဖြစ်သူက . . .

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ။ ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသားပါ”

“မက်(စ်) ”

သူ . . ထိုင်ရာမှ ထသည်။ မောင်မင်းလှ၏ လက်ဖျန်တွေကို
မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲဖူးခြင်း ရှိမရှိ စစ်ဆေးသည်။ ပြီးမှ နေရာတွင် ပြန်ထိုင်၏ ။ . .

“ဆေးပြားတွေ ဘာတွေ သောက်ဖူးလား”

မောင်မင်းလှ ခေါင်းခါ၏ ။

“အရက်ရော”

ဘာမှ မလုပ်ဘူး ဆရာ . . ။ ဆေးလိပ်တော့ အရမ်းသောက်တယ်။

“ကဲ. . မောင်မင်းလှ။ မင်း. . . စိတ်ထဲမှာ ၊ ဘယ်လိုခံစားနေရသလဲ။ ဆရာ့ကိုပြောပြ။ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ။ ဆရာ့ကို ဆွေးနွေး”

“ကျွန်တော် တရားအားထုတ်ချင်တယ် . . ဆရာ”

“ဟာ. . . ။ ကောင်းတာပေါ့။ တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ ကောင်းတဲ့အလုပ်ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့တရားအားထုတ်ချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ဘုရားဖြစ်ချင်တယ် ဆရာ” . . . မောင်မင်းလှ ပြော၏ ။

“ဖြစ်မယ် ထင်လို့လား”

“ထင်တာမဟုတ်ဘူးဆရာ၊ ယုံကြည်တာ။ ယောက်ျားတိုင်း ဘုရားဆုပန်လို့ရတယ်ဆို၊ အဲဒါ. . မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရားလောင်းဆိုတာ ပါရမီ ရင့်သန်ရတယ်။ အခု လောလောဆယ် မောင်မင်းလှက မိဘကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားတဲ့ သားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ပါရမီ အားနည်းနေသေးတယ်။ မိဘကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားဦးပေါ့”

မိခင်ဖြစ်သူက မျက်လုံးမှ မျက်ရည်ပဲတွေကို ပုတ်ခတ်နေလေ၏ ။

“အာ. . .ဆရာကလည်း . . မိဘကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အမေတို့က သူတို့စကားနားထောင်မှ စိတ်ချမ်းသာကြမှာ”

“မိဘစကားပဲ နားထောင်ရမှာပေါ့။ လိုက်နာရမှာပေါ့ကွ”

“မိဘစကားနားထောင်ရင် ကျွန်တော် ဘုရားဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဆရာပဲ စဉ်းစားကြည့် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးက သားတော်သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို စင်္ကြာဝတေးမင်းဖြစ်စေချင်တာ။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသာ၊ သူ့ခမည်းတော် စကားကို လိုက်နာမိလိုက်ရင်

ဘုရားတောင်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မိဘစကားကို နားမထောင်ဘဲ တောထွက်ပြီး ဒုက္ကရစရိယကျင့်ခဲ့လို့ ဘုရားဖြစ်ခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်ပြီ။ မောင်မင်းလှကို ဆရာတစ်ခုမေးမယ်။ အလုပ်တစ်ခုခုကို ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းနဲ့ ဖြစ်ချင်ဇောကြီးပြီး လုပ်တာနဲ့ တစ်ဆင့်ချင်း မှန်မှန်လေး လုပ်တာနဲ့ ဘယ်ဟာ အမှားအယွင်း နည်းမလဲ ”

မောင်မင်းလှက “ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း လုပ်ရင်မှားတတ်တာပေါ့” ဟု သူ့မျက်နှာကို အသေအချာကြည့်လျက် ဖြေ၏ ။ သူက . . .

“ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားက အသက် နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ကျမှ တောထွက်တာ။ မောင်မင်းလှက အခုမှအသက် နှစ်ဆယ်ပဲရှိသေးတာပဲ။ စောသေးတာပေါ့။

ပထမအရွယ်မှာ ပညာရှာ၊ ဒုတိယအရွယ်မှာ ဥစ္စာရှာ၊ တတိယအရွယ်မှာ တရားရှာတဲ့ မောင်မင်းလှ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ကြားဖူးတယ် ။ အဲဒီ စကားမှားနေတယ် . . ဆရာ။ ပထမအရွယ်မှာ . . ပညာရှာနေတုန်း သေသွားရင်၊ ဒုတိယအရွယ်မှာ ဥစ္စာရှာတုန်း သေသွားရင် ။ တတိယအရွယ်ကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်တော့မှာလဲ။

အဲဒီ တော့ တတိယအရွယ်ရောက်မှ တရားရှာမယ်ဆိုရင်၊ ပထမအရွယ်နဲ့ ဒုတိယ အရွယ်မှာ တရားလက်လွတ်ဖြစ်မနေဘူးလား။ ပထမအရွယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒုတိယအရွယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အရွယ်သုံးပါးစလုံးမှာ . . တရားရှာသင့်တယ်. . ဆရာရဲ့။ အဲဒါကို အမေတို့က နားမလည်ဘူး”

“မောင်မင်းလှ ပြောတာ . . မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာပြောချင်တာ . . အခု မောင်မင်းလှက ၊ ငယ်ရွယ်သေးတဲ့ အပြင် ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူး”

“ဗျာ . . ကျွန်တော် . . ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး ဟုတ်လား . . ဆရာ”

တအံ့တဩဟန်ဖြင့် မေး၏။

“ဟုတ်တယ်။ ဆရာ စမ်းသပ်ကြည့်တာ.. မောင်မင်းလှ အားနည်းနေတယ်။ အိပ်ရေးတွေ ပျက်တယ်ထင်တယ်”

“ဟာ.. ပျက်တာပေါ့.. ဆရာရယ်။ ည.. ညကျရင် သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသားတွေရဲ့ အပူသောကတွေကို ဘယ်လိုငြိမ်းပေးရင်ကောင်းမလဲလို့ တွေးပူနေရတာ နဲ့ သိပ်မအိပ်ဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်ပြီ..။ အခု . . ဒါ ဆရာတို့ ဆေးရုံမှာ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်စေချင်တယ်။ ဘာကိုမှ မတွေးစေချင်ဘူး။

အိပ်ရေးပျက်ရင် အားနည်းမယ်လေ။ အားနည်းရင် မောင်မင်းလှ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်နိုင်ပါဦးမလား”

“အင်း ဟုတ်တယ်။ ဆရာပြောတာ . .မှန်တယ်”

“ဒါဆိုရင် ဆရာတို့ တိုက်တဲ့ ဆေးကိုမှန်မှန်သောက်ရမယ်နော်။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ သောက်မယ်”

“ကဲ . .ဒါဆို မောင်မင်းလှ သွားပြီး အနားယူလိုက်တော့။ နောက်မှ. . . ဆရာနဲ့ တရား အကြောင်းဆွေးနွေးမယ်။ နော် . . မောင်မင်းလှ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ၊ ဟုတ်ကဲ့. . ” ဟု မောင်မင်းလှ ပြော၏။ မိခင်နှင့် အစ်မတို့အား မေးမြန်းကြည့်သောအခါ ဖခင်ဖြစ်သူသည် စိတ်ရောဂါဖြစ်ဖူးသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ သူ. . သိရ၏။

စိတ်ရောဂါ ဝေဒနာရှင်တိုင်းအား ဆေးပညာရှင်များက ဆေးဝါးကုသမှု ပြုကြသကဲ့သို့ မိသားစုဝင်များကလည်း. . ဝိုင်းဝန်းပံ့ပိုးပြီး လူနာအပေါ် စိတ်ဖောက်ပြန်နေသူဟု မယူဆဘဲ လူကောင်းပကတိလို ဆက်ဆံပြောဆိုနေထိုင်ဖို့

လိုအပ်ကြောင်း ၊ မောင်မင်းလှ မိခင်နှင့် အစ်မကို သူ . . ညွှန်ကြားသည်။ နေ့လည်
ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးခါနီး ပေပြီ။ လူနာတွေ မပြတ်သေး။

(၄)

မနေ့က . . . စိတ်ရောဂါအထူးကု ဆေးရုံကြီးတွင် လူနာများစွာကို သူ . .
စစ်ဆေးကုသခဲ့၏။

ဒီနေ့တော့ . . . ၊ ရန်ကုန် (.)ဆေးရုံ၏ ပြင်ပလူနာဋ္ဌာနတွင်
စိတ်ရောဂါဝေဒနာရှင်များအတွက် (အချိန်ပိုင်း) တာဝန်ထမ်းဆောင်ရလေသည်။
ဤဆေးရုံတွင် သူ့သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာဝေလင်းလည်း တာဝန်ကျလျက်ရှိ၏။

သူနှင့်ဝေလင်းသည် ဆေးတက္ကသိုလ် တက်ရောက်စဉ်ကတည်းက
သူငယ်ချင်း။ အလုပ်သင်ဆရာဝန်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်အပြီးမှာတော့
ဝေလင်းက သာမန်ဆရာဝန်တစ်ယောက်အဖြစ်သာ
ဆက်လက်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေလေသည်။

D.P.M (Diploma in Psychological Medicine) ဆက်တက်ရန် ၊ သူ . .
အဖော်ညှိသေး၏။ ဝေလင်း ခေါင်းခါသည်။ စာကျက်ရမှာ ပျင်းတယ် . . ဟုပြော၏။

သူကတော့ . . . (D.M.P.M)ဆက်တက်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် စိတ်ရောဂါအထူးကုဟူသော အခြေအနေကို
သူပိုင်ဆိုင်ခဲ့လေသည်။

စိတ်ရောဂါအထူးကုဆေးရုံကြီးမှ

ပထမလက်ထောက်ဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ၊ ဤ ရန်ကုန် (.

. .) ဆေးရုံ တွင် ရက်သတ္တတစ်ပတ်တွင် တစ်ရက်၊ အချိန်ပိုင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရသည်။ မနက်ဆယ့် တစ်နာရီလောက်ဆိုလျှင် လူနာရှင်းသွားပေပြီ။ ထိုသို့ လူနာတွေရှင်းသွားသည့်အခါ . .

ပင်မဆေးရုံသို့ ပြန်ပြီး . .

ဆက်လက်တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် . .

တစ်ခါတစ်ရံ၌ ဆေးရုံသို့ သူ . .ချက်ချင်း မပြန်ဖြစ်။ ဝေလင်းနှင့်ဆုံလျှင် . . တစ်နေရာသို့ သွားလာပြီးမှ ပြန်နေကျဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . .ဂေါက်။ ဒီနေ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်”

“ဆေးရုံကနေ ခိုးခိုးထွက်ပြီး ရုပ်ရှင် ဆင်းဆင်းကြည့်နေတာ။ ငါ . . ဆရာကြီးကို တက်တိုင်လိုက်ရမလား”

“တိုင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ငါမှ . .မအားဘဲ၊ အချိန်ဆိုတာ အခုလိုပဲ ခိုးလုရတယ်ကွ။ ဒါပေမယ့် အခု . . ငါ ကျူတီထွက်လာတာကွ။ အေးအေးဆေးဆေးပဲ”

“မင်းအေးဆေးပေမယ့် ငါမအေးဆေးဘူး၊ ငါ့ ဆေးရုံမှာ အစည်းအဝေးရှိတယ်”

“ဂေါက်။ မင်း . . အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့။ ခဏနေရင် ငါလာခေါ်မယ်။ ညက ရောက်လာတဲ့ ကေ့(စ်) တစ်ခုကို သွားကြည့်လိုက်အုံးမယ်”

“လူနာတွေ ရှိသေးတယ်” ဟု သူ ပြုံးလျက်ပြော၏ ။ “ဟိုမှာ . . နှစ်ယောက်တည်း ပဲ ရှိတော့တယ်။ ငါ နပ်စ်ကို မေးကြည့်ပြီးပြီ” ဟု ပြောပြီး ဝေလင်း . . ထွက်သွားလေ၏ ။ သူ . . ရယ်မောလိုက်သည်။

ဝေလင်းက အထွေထွေရောဂါကု ဆရာဝန်။ ထို့ကြောင့် ဝေလင်းကို သူက ငထွေ . . ဟု ခေါ်သည်။ သူက စိတ်ရောဂါ အထူးကုဆရာဝန်ပေါက်စ။ ထို့ကြောင့် . . “စိတ်ရောဂါကုတွေက ဂေါက်တွေကို ကုတာ။ ” ဟု ဝေလင်းပြောသည်။ ပြီးနောက် သူ့ကိုပါ “ဂေါက်” ဟု ခေါ်၏ ။

လူရှေ့သူရှေ့ မရှောင် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းမျိုးမဟုတ်။

နောက်ပြောင်ကျိစယ်လိုသော အခါမှသာ၊ ခေါ်ဝေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့အချိန်ပိုင်း ကုသရာ ဤပြင်ပလူနာဋ္ဌာနတွင် . . .စကီဇိုဖရီးနီးယား (Schizophrenia) (ခေါ်) စိတ်ကစဉ့်အလျားရောဂါရှင်မျိုးမရှိ။

ခန္ဓာကိုယ်၌ ဖြစ်ပွားခံစားရသည့် ရောဂါတို့ကြောင့် ၊ ရောဂါဝေဒနာအတွက် သောက ဖိစီးပြီးဖြစ်တတ်သော . . စိတ်ရောဂါ (Depression) ဝေဒနာရှင်များကိုသာ တွေ့ရလေ့ရှိ၏ ။

နှလုံးရောဂါဝေဒနာရှင်သည် . . မည်သည့်အာရုံကျောကိုမျှ ထိခိုက်ထားခြင်းမရှိဘဲ ၊ အောက်ပိုင်းသေစရာအကြောင်းမရှိ။ ခြေထောက်များ ထုံနေစရာအကြောင်းမရှိ။

ထိုလူနာမျိုးကို၊ ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်းဆိုင်ရာများ၊ ပြည့်စုံစွာ စစ်ဆေးကြည့်ပြီးသော်လည်း၊ ခန္ဓာပိုင်းဆိုင်ရာတွင် မည်သည့်ချွင်းချက်မျှမတွေ့ရ၊ ခြေထောက်၊ ထောက်၍ မရဘဲ ဖြစ်နေ၏ ။

ထိုအခါ . . ထိုနှလုံးရောဂါဝေဒနာရှင်၏ စိတ်ခံစားမှုကို လေ့လာရန် လိုအပ်နေလေပြီ။ ထိုလူနာအား စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်နှင့် တွေ့ပေးဖို့ လိုအပ်လာလေသည်။

“စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ” ဆိုသကဲ့သို့ ခန္ဓာကိုယ်၌

ခံစားရသောရောဂါကြောင့် စိတ်ညစ်ခြင်း...စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း... (ထို့အပြင်)
မိသားစု၏ အယုအယကို မခံစားရဘဲ အထီးကျန်နေခြင်းတို့ကို
ရင်ဆိုင်ရဖန်များသော လူနာသည် စိတ်ကျရောဂါ ဖြစ်တတ်၏။

ထိုအခါ... နှလုံးရောဂါမျှသာဖြစ်ပါလျက်၊
ခြေထောက်ပါမထောက်နိုင်လောက်အောင် (ထောက်ချင်စိတ်မရှိလောက်အောင်)
ဖြစ်ပြီး၊ အောက်ပိုင်းသေနေသူအဖြစ်၊ ပူးတွဲ(စိတ်) ရောဂါမျိုးပါ
ဝင်နေတတ်ပေသည်။

စိတ်ကုထုံးများအရ...

ထိုဝေဒနာရှင်မျိုးသည်၊ စိတ်ရောဂါအပျော့စားကိုသာ ခံစားရသည့်
ပြင်ပလူနာအဆင့်မျှသာဖြစ်၏။ အပျော့စားစိတ်ဝေဒနာရှင်များကိုသာ ဤဆေးရုံ၏
ပြင်ပလူနာဌာနတွင် သူ... ကုသပေးခဲ့ရလေသည်။

ဆေးရုံဝင်းအတွင်းရှိ စားသောက်ဆိုင်တွင်း ဝေလင်းနှင့်အတူ သူ...
မနက်စာ စားကြသည်။ ပြီးနောက် ... ဆေးရုံအနီးရှိ ရုပ်ရှင်ရုံတွင် ရုပ်ရှင်ကြည့်မည်.
. .ဟု၊ ဝေလင်းပြောသည်။ ရုပ်ရှင်တစ်ကားပြီးဆုံးလောက်သည်အထိ၊ သူ. .
.အချိန်မရကြောင်း ပြောသေးသည်။ သို့သော်. . ဝေလင်းကို ဘယ်တုန်းကမျှ
ငြင်းဆန်၍ မရ။

ထို့ကြောင့်... ခေါင်းညိတ်လိုက်နာလိုက်ရသည်။

ကား တံခါးသော့ကို သူ. . ဖွင့်သည်။

“ဟေ့ကောင်။ အောင်ကျော်စွာ ဆေးရုံဝင်းထဲက ထွက်ရင်၊

ရုပ်ရှင်ရုံရောက်ပြီ။ မင်း.. ကားက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ကား ထားခဲ့မှာပါ။ ငါ့.. စာအုပ်တွေ ယူမလို့”

“ဘာ စာအုပ်လဲ” ဟု ဝေလင်း မေးသည်။ ကားအတွင်းမှ ဆဋ္ဌမတန်း ဖတ်စာအုပ်တွေကို သူ.. မယူလိုက်၏ ။ ဖတ်စာအုပ်များကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း.. ။ ဝေလင်း၏ မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။

“ဟား.. အောင်ကျော်စွာ။ မင်း.. အံ့ဒီဝဋ်က မကျွတ်သေးဘူးလားကွာ။”

“မင်းက ဂေါက်ဆိုတဲ့အတိုင်း တကယ်ဂေါက်တဲ့ ကောင်ပဲ။

“ဝဋ်..” ..ဟူသော စကားလုံးကြောင့် သူမျက်နှာညှိုးသွား၏ ။ မျက်ရည်တွေ ဝေ့တက်လာသည်။

“ဝေလင်း ။ ငါ့ကို ဂေါက်လို့ ခေါ်ချင်ခေါ်ကွာ။

ဝဋ်မကျွတ်သေးဘူးလားဆိုတဲ့စကားမျိုးတော့ မင်း.. မသုံးပါနဲ့”

ဖတ်စာအုပ်များကို ကိုင်မလျက်..

“ဒါ ဝဋ်ကြွေးတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါ... ကျေးဇူးတရားတွေ။

ကျေးဇူးဆပ်ခွင့် မရတဲ့လူတစ်ယောက်က ကျေးဇူးပြုခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေအပေါ်ကို မြတ်နိုးတွယ်တာနေတာ .. ။

ဒါကို.. ဝဋ်ကြွေးလို့ မင်းခေါ်ရက်သလား..”

သူ့ရင်တွင်းသို့ ဝေလင်း မြင်သွားနိုင်လေသည်။

“Sorry ။ ငါ.. စကားလောသွားတယ်။ မင်း.. ကားထဲမှာ ထားခဲ့လည်း ဒီစာအုပ်တွေ မပျောက်နိုင်ပါဘူး... လို့၊ ငါ.. ပြောချင်တာပါ”

“မပျောက်နိုင်ပေမယ့် ငါ.. မခွဲနိုင်ဘူး ဝေလင်း...”

“မင်း.. သဘောပါပဲကွာ”.. ဟု ဝေလင်း ပြောသည်။

“ကျေးဇူးပဲ” . . ဟု . . . သူ . . ပြော၏ ။ ဆဋ္ဌမတန်း ဖတ်စာအုပ်များကို
ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်ဆွဲပြီး ရုပ်ရှင်ရုံအတွင်းသို့ပါ သူ . .
.ယူဆောင်လာလေသည်။
